

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

În această săptămână,
luni:

Nașterea Maicii Domnului

Nașterea Maicii Domnului – icoană pe catapeteasma bisericii parohiale

**Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare
Fecioară, bucurie a vestit la toată
lumea; că din tine a răsărit Soarele
dreptății, Hristos Dumnezeu nostru,
și, dezlegând blestemul, a dat
binecuvântare și, stricând moartea,
ne-a dăruit nouă viață veșnică.**

Tronarul Nasterii Maicii Domnului

**Evangelia zilei
Convorbirea lui Iisus cu Nicodim
(Ioan III, 13-17)**

13. Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer.

14. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului,

15. Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

16. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

17. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.

Cruce și Mântuire

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci face parte dintre duminicile speciale din preajma marilor praznice împăratești, precum Nașterea sau Botezul Domnului, marcând astfel importanța acestei sărbători, cunoscute în popor sub numele de "Ziua Crucii".

Textul evangheliei reprezintă un fragment din convorbirea Mântuitorului Hristos cu "fruntașul iudeilor" Nicodim și ar putea fi sintetizat în trei definiții: Crucea – șansă a izbăvirii (v.14-15), Crucea – semn al iubirii (v.16) și Crucea – stindard al reconcilierii (v. 17).

Dintre cele trei definiții, prima pare a ne stârni interesul: *izbăvirea* de relele lumii și de propriile neîmpliniri, izbăvire care se degajă din analogia pe care o face Hristos între "înălțarea" Sa pe lemnul crucii și șarpele de aramă înălțat pe lemn de către Moise, la porunca divină, spre izbăvirea poporului pedepsit pentru cărtire (Num.21,8-9).

Cei ce priveau la șarpele de aramă înălțat pe lemn (sugestivă prefigurare a crucii) erau izbăviți de la moartea trupului cauzată de veninul șerpesc. Tot așa, cei ce contemplă Răstignirea pe lemnul Crucii sunt izbăviți de păcatul strămoșesc. De aceea, zice Hristos: "trebuie să se înalțe Fiul Omului".

Sintagma "*Fiul Omului*" exprimă dimensiunea umană a jertfei: *inițiativa trebuie să aparțină omului*. Pe jertfirea de sine se poate edifica Împăcarea cu Dumnezeu. Jertfirea de sine, "duhul umilit, inima înfrântă și smerită" (Ps. 50,18) atrage și iubirea lui Dumnezeu și izbăvirea noastră. Crucea nu reprezintă așadar o imagine teoretică, ideologică, pe care să o abordăm din postura de privitor, ci presupune implicare concretă, practică, de trăitor al adevărilor de credință.

Prin Cruce suntem chemați să răspundem iubirii lui Dumnezeu prin prietenie cu Hristos, să valorificăm harul și binecuvântarea divină prin lucrare omenească, să transformăm eliberarea adusă prin jertfa crucii, în mântuire personală nemurirea, într-un cuvânt, să convertim nemurirea în viață veșnică.

Părintele Mihai

Iubirea lui Dumnezeu și Taina Crucii

Textul Evangheliei ce se citește în Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci, constituie ceea ce s-ar putea numi un text doctrinar. Așadar, de învățătură de credință: despre Dumnezeu, despre Întruparea Fiului și rostul ei în economia mântuirii și, desigur, despre modul în care oamenii își pot însuși darurile Întrupării Domnului.

Mântuitorul își stabilește identitatea, spre a-și legitima cuvintele, ca venind de la Dumnezeu, de aceea arată că: „nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer” (Ioan 3, 13) – zice în convorbirea cu Nicodim, unul dintre marii templului. Și pentru ca acest cunoscător al Vechiului Testament să înțeleagă cele spuse de Hristos, Acesta recurge la o comparație sugestivă: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului” (Ioan 3, 14). În timp ce se retrăgea din Egipt, prin pustie, cu poporul evreiesc pe care îl scosese din robie, Moise a confecționat un șarpe din aramă pentru a îndepărta șerpii veninoși care omorau mulțimile. „Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și când un șarpe mușca vreun om, acesta privea la șarpele cel de aramă și trăia” (Numerii 21, 9).

Prin analogia cu șarpele de aramă, Mântuitorul a introdus în discuție o profeție despre Sine: ca și atunci, cei care vor privi la Iisus răstignit și vor crede în El, vor căpăta iertare de păcate, se vor mântui și vor dobândi viața veșnică. De aceea a zis: „tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Șarpele lui Moise din pustie a fost, cu alte cuvinte, prefigurarea Crucii Răstignirii și a izbăvirii prin ea.

Precum în cazul șarpelui, se vindecau numai cei care îl vedeau, dar toți puteau să-l vadă, dacă își ridicau privirile la el, tot astfel și Iisus S-a jertfit pentru toți. Jertfa și Răscumpărarea Sa este universală. Numai că trebuie însușită și primind-o prin credință, credința trebuie arătată prin fapte.

Și dacă în final înțelegem acest sacrificiu suprem, de ce să mai pierdem timp și energie în ură, egoism, gelozie, minciună ? Toate acestea nu fac decât să se întoarcă împotriva noastră mai devreme sau mai târziu, înlănțuindu-ne și făcându-ne viața greu de suportat. De ce să nu alegem calea armoniei și comuniunii cu Dumnezeu, care este iubirea nesfârșită, creatoare, divină. Hristos a trezit în oameni adevărata lor natură, i-a ajutat să vadă iubirea nesfârșită a lui Dumnezeu („Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat”) și datoria ființei umane de a lăsa această iubire să se manifeste prin ea către ceilalți.

Mai presus de toate, trebuie așadar să avem puterea de a vedea în Cruce iubirea lui Dumnezeu, manifestată în mod culminant prin Hristos Cel răstignit și înviat, pentru a restaura creația căzută.

Din Sinaxarul săptămânii 7 – 14 septembrie

În ziua de 7 septembrie, în Biserica Ortodoxă se face pomenirea *Sfântului Mucenic Sozont*, originar din Licaonia. Ajungând el în cetatea Pompeiopol și văzând păgânătatea ce se înmulțea și sfânta credință scăzând, a început să propovăduiască Cuvântul Legii Domnului. Intrând în capiștea idolească, unde se găsea un idol de aur, a luat de la acesta o mână și, sfărâmând-o, a împărțit-o săracilor. Stârnindu-se mare tulburare în cetate și nevrând ca altcineva să pătimească pentru vina sa, Sfântul Sozont a mers singur la împăratul Maximian și și-a recunoscut fapta. Fiind supus unor cumplite chinuri și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Apoi, prigonitorii i-au luat trupul ca să-l ardă pentru a nu fi cinstit de credincioși. Dar când aruncară în foc trupul lui, cel mult pătimitor, deodată se stârniră fulgere și tunete și a căzut ploaie mare cu grindină, încât îndată focul s-a stins. Rămânând astfel trupul sfântului întreg, a fost luat de credincioși și îngropat cu evlavie și cinste.

În ziua de 9 septembrie cinstim pe dumnezeieștii părinți *Ioachim și Ana*, perechea cea blagoslovită, aleasă de Hristos Dumnezeu nostru spre a fi părinții Maicii Sale, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioară Maria. În cântările lor auzim acestea: „O, dumnezeiască pereche, pe toți părinții ați întrecut, căci ați zămislit pe ceea ce întrece toată zidirea”.

Sf. Ioachim a postit și s-a rugat într-o pustie sălbatică vreme de patruzeci de nopți, cerând lui Dumnezeu un copil pentru el și soția sa. În același timp, Ana se ruga Domnului, jelindu-se pentru lipsa copiilor. La scurtă vreme după acestea, rugăciunile lor au fost ascultate, iar Ana a dat naștere unei fiice pe care a numit-o Maria. Când copila sfântă a ajuns la vârsta de trei ani, părinții și-au împlinit legământul și au dat-o preoților spre a fi crescută în Templul Domnului. Acest eveniment este pomenit și prăznuit în Biserica Ortodoxă la 21 noiembrie, la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului.

Tradiția spune că mai apoi Ioachim și Ana se duceau să-și vadă fiica o dată pe an, la aniversarea aducerii ei la preoți. La fiecare dintre aceste prilejuri mama sa îi dădea câte o haină pe care o făcuse în anul dinainte.

La câțiva ani de la intrarea Mariei în Templu, Sfinții Ioachim și Ana au trecut din această viață.

După *Viețile Sfinților pe luna septembrie*

Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară !

„ *Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei*” (Luca 1, 28-29) - așa i se închină îngerul Gavriil Fecioarei Maria din Nazaret, ceea al cărui fiu „Fiul Celui Preaînalt se va chema (...) și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1, 31-33).

Astfel, unul din motivele pentru care noi cinstim pe Maica Domnului este că am învățat acest lucru de la îngeri. Și întrucât îngerii se închină Maicii Domnului, Biserica Ortodoxă o numește „*mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii*”. De altfel, Maicii Domnului, Biserica îi dedică patru praznice Împărătești, momente de mulțumire pentru darul mare al credinței în Hristos, cu ajutorul rugăciunilor Fecioarei Maria: *Nașterea sau Sântămăria Mică* prăznuită la 8 septembrie, *Intrarea în Biserică sau Ovidenia* la 21 noiembrie, *Buna –Vestire sau Blagoveștenia* la 25 martie și *Adormirea sau Sântămăria Mare* serbată la 15 august. Aceste sărbători ne îndeamnă să medităm și mai mult la legătura care există între Taina vieții Maicii Domnului și Taina Bisericii, precum și între Taina vieții Maicii Domnului și însăși viața creștină.

Ea este cea pe care „ *o vor ferici toate neamurile*” (și toate generațiile), „*cea pururea fericită*”, „*Maica Dumnezeului nostru*”, cum este numită în Axionul liturgic. Așadar, cinstirea Maicii Domnului nu este hotărâtă de oameni, ci de Însuși Dumnezeu, căci în Evanghelia de la Luca, spune Maria: „*Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui*” (Luca 1, 49). Iar aceasta preamărește pe Dumnezeu pentru cinstea pe care i-a făcut-o, alegând-o să fie Maica Mântuitorului Lumii: „*Mărește sufletul meu pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu. Că a căutat spre smerenia roabei sale*” (Luca 1, 46-48).

Unul dintre cele mai remarcabile momente evanghelice prin care taina Maicii Domnului se arată și mai lămurit ca fiind și Taina Bisericii, este momentul suprem al jertfei Domnului nostru Iisus pe cruce, când Hristos o încredințează pe Maria, Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan și prin el Întregii Biserici, zicându-i: „*Iată, mama ta!*”. Și astfel, Maica după trup a Domnului Hristos devine maica duhovnicească a ucenicilor săi, a Bisericii, iar ucenicii Domnului devin fiii duhovnicești ai Maicii Domnului. Deci cine cinstește pe Fiul, trebuie să cinstească și pe Maica Sa.

Alt moment evanghelic important, după Evanghelia de la Luca, este atunci când o femeie din mulțime, ridicând glasul, a zis: „*Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt!*”, iar Iisus a răspuns: „*Așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul Lui Dumnezeu și-l păzesc*” (Luca 11, 27-28). Această femeie din mulțime reprezintă, de fapt, mulțimea credincioșilor Bisericii, căci deși L-a văzut numai pe Fiul, ea a cinstit și pe mama Sa, spre a ne arăta că cine aude și vede pe Fiul trebuie să nu uite pe Maica Sa. Astfel, se justifică faptul că în Biserica

Ortodoxă, după ce este preamărit Dumnezeu în Sfânta Treime, după ce este contemplată persoana și lucrarea lui Hristos, îndată este cinstită și laudată și Maica Domnului. Pe de altă parte, Iisus arată prin răspunsul Său că fericirea și bucuria Maicii Domnului se răsfrânge și asupra Bisericii, asupra celor „*care ascultă cuvântul Lui Dumnezeu și îl păzesc*”.

Iată de ce, Maica Domnului este *izvorul și icoana bucuriei și veseliei Bisericii*. Ea este cea căreia îngerul i s-a adresat, spunându-i: „*Bucură-te cea plină de har!*”, căci harul aduce cu sine bucuria, iar bucuria adevărată este simțirea prezenței iubirii Lui Dumnezeu în viața omului.

Creștinul de azi, care acordă o mare importanță rugăciunii de cerere, o ia drept mijlocitoare pe Maica Domnului, căci ea, prin rugăciunile și ajutorul său, aduce bucurie și alinare celor ce o cinstesc. Astfel, Maicii Domnului îi sunt dedicate acatiste, care au menirea de a oferi mângâiere celor care se roagă, acatiste care aduc laudă și mărire Fecioarei Maria, cea care este „ *mijlocitoare bucuriei celei veșnice*”, „*Maica celor sărmani*”, „*bucuria cea fără de veste a păcătoșilor*”, „*bucuria și împăcarea lumii*”, „*bucuria îngerilor*”, „*Maica iubitoare de fiu*”, „*Biserică nefăcută de mână omenească a Însuși Împăratului tuturor veacurilor*”, „*Începătura credinței celei adevărate a lui Hristos*”. Și niciodată ajutorul cerut Maicii Domnului nu întârzie să vină, căci ca o „*Maică a neamului creștinesc*” ea îi ridică pe cei care cad, oferindu-le bucurie și împăcare.

Să cerem, așadar, totdeauna Maicii Domnului să ne ocrotească și să ne fie mijlocitoare la Hristos, ajutându-ne să cunoaștem și noi bucuria pe care o primește ea împreună cu toți sfinții de la Dumnezeu.

Icoană a Bisericii, Maicii Domnului în veci să-i cântăm: „*Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!*”

Constantina

Din semnificațiile onomastice ale săptămânii

Ana; Anca; deriv. **Aneta, Anica** –corespunde numelui biblic ebraic *Hannah*, încadrat inițial unui nume teoforic cu semnificația „Domnul a avut milă, domnul s-a îndurat”.

Ioachim – nume teoforic biblic, continuă ebr. *Jehojakim*, care ar semnifica: „Domnul îndrepta, ridica”.

Minodora –nume devoțional antic, de origine greacă, reproduce numele persan *Menodóra*, un compus teoforic format din elementele *Men-*(de la *Mene*, divinitate greacă identică cu *Selene*) și *doron*, „dar”. Semnificația compusului este „darul zeiței *Mene*”.

Teofan, Teofana - nume teoforic de origine greacă, este o creație a onomasticii creștine pe baza subst. *theophánei*, “apariția sau manifestarea lui Dumnezeu” folosit pentru a desemna sărbătoarea Botezului Domnului.

După: *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*

Cuvântul ziditor

“Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău” sunt cele două cereri care încheie Rugăciunea Domnească, cereri cu adânci semnificații.

Omul este înconjurat, încercat, de o multitudine de ispite; Unele din partea persoanelor răuvoitoare și păcătoase, dar altele sunt urziri diavolești, care incită gândurile spre fapte nepermise. Important este a conștientiza aceste stări și a te căzni cu voință, cu răbdare, cu tărie și luciditate a nu cădea în păcat. Să nu ne lăsăm pradă ispitelor ! Să nu uităm că rugăciunile sincere ne limpezesc mintea și cugetul, ne întăresc voința și ne opresc de la rele.

Prin cea de-a doua cerere, sigur avem în vedere răul cel mai rău dintre toate, care-i diavolul ce ne încearcă. Cerința noastră, ruga izbăvirii de rău, include și alte fenomene ce primejduiesc viața oamenilor, cum ar fi: război, secetă, foamete, inundații, incendii, surpări de pământ sau boli.

Din păcate, în categoria fenomenelor rele, care influențează negativ viața creștinului ortodox, trebuie inclusă, ca o adevărată molimă, activitatea sectelor.

Erezia nu este o noutate, dar se pare că în ultimul timp s-au înmulțit numărul acelor care, vizibil sau nu, direct sau indirect, s-au rupt de Sfânta Biserică a lui Hristos. Sectanții nu se abat doar de la doctrina Bisericii, ci nesocotesc însăși credința noastră ortodoxă și apostolică. De multe ori veniți din afara hotarelor țării, se străduiesc ca prin diverse mijloace să-și atragă adeptii. Se introduc peste tot: pe străzi, în mijlocul colectivităților, în mijloacele de transport în comun, ba au și curajul de a suna la ușile noastre, unde, cu mult tupeu, împart materiale propagandistice, discutând aprins și insistent, eludând interdicția prozelitismului.

Din interes sau din bunăvoință, din curiozitate sau din dorința de exotic, din ignoranță sau “nonconformism”, creștinii noștri acceptă cu multă ușurință dialogul-monolog sau “reprezentăția” acestora la ușa lor, sau chiar îi invită în casă, fără a se gândi că prin aceasta se expun contaminării, iar apoi e nevoie de multă înțelegere, dragoste și răbdare, pentru a scăpa din ghearele unor astfel de focare de infecție spirituală.

Să nu ne amăgim: influențele nocive ale ereticilor sporesc doar păcatele omenești, după cum păcatele omenești ne îndepărtează de Biserică și ne expun duhului sectar. Viclenia, răutatea, beția, desfrâul, precum și râvna spre îmbogățire înstrăinează creștinul de Biserică. La fel, neștiința, necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și a Tradiției, care depind adeseori și de străduința și competența slujitorilor Bisericii.

În ceea ce ne privește, ca enoriași ai parohiei Toma Cozma, avem prilejul să pătrundem în tainele Sfintei Scripturi prin predicile detaliate și explicite ale preoților, adevărate prelegeri religioase.

Chiar dacă nu întotdeauna aflăm în premieră adevărurile sfinte, ascultăm și reascultăm totul cu dragoste și plăcere, încât după fiecare predică, după fiecare liturghie, îmi simt mintea mai bogată și sufletul mai curat și mai bun, întorcându-mă acasă cu sentimente de profundă grațitudine.

Nina Scopus

Cronica parohială

Cununii:

31.08.2003 – Neculai Cioată și Alina-Demetra Grasu, asistați de nașii Grigoriu Romeo și Simona.

6.09.2003 – Petruț Condurat și Irina Popa, asistați de nașii Rușinoiu Dumitru și Aurora.

Ambele cununii au fost oficiate cu deosebită participare a Corului parohial.

Comemorări:

- Morărașu Paulina, praznic la 40 de zile
- Cărașu Dumitru, praznic la 9 zile după deces, fiind înmormântat la Cimitirul Sf. Vasile – Iași.
- Chirilă Vasile, praznic la 3 ani, organizat în ambientul deosebit al noilor amanajări din curtea casei și în prezența unui select grup de creștini:

Tot în această săptămână, familia prof. Dumitru și Mihaela Cârjă, împreună cu fiica Oana, ne-a invitat la o emoționantă rugăciune de binecuvântare a casei. Îi dorim doamnei Mihaela mult succes în derularea stagiului universitar în străinătate.

IMPORTANT

- ❖ Duminică 14.09.2003, este ziua Înălțării Sfintei Cruci, care se serbează prin postire aspră, fiind considerată ca o zi ce face parte din săptămâna Patimilor – de aceea, chiar la Liturghie se citește Evanghelia Patimilor Domnului.
- ❖ De asemenea, postirea se extinde și asupra fructelor care au semințele dispuse în formă de cruce: nuci, unele soiuri de struguri, etc.
- ❖ Conform Tradiției, creștinii aduc la biserică, spre binecuvântare, busuioc și alte flori de sezon, pentru împodobirea crucii, care va rămâne pe iconostas timp de 8 zile. O parte din busuiocul adus rămâne pentru slujbele bisericesti de peste an.
- ❖ Împodobirea Sfintei Cruci se va face sâmbătă seara, la slujba Vecerniei. Apoi Crucea împodobită va sta pe Sfânta masă din altar până a doua zi.

Vă invităm cu drag să participați !

